

KUIGI VÕIMALUSED OLID PIIRATUD ...

Oppisin Rõuge 7kl. Koolis aastail 1942—1949, ajal, mil majandus-, kultuuri- ja hariduselu elasid üle mitmeid raskusi.

Õppetöö käis liitklassides, kolme õpetajaga. Õpilasi oli saja ringis.

Teise korruse saalis oli orel, mida mängis õpetaja Gustav Saar palvetundides ja lapsed pidid kirikulaule laulma ning koolis pattu teinud poisid karistuseks palvetunni ajal oreli sõtkuma.

Toitlustamist koolis ei korraldatud. Lõuna ajal sõi iga õpilane seda, mida talle kodust kaasa oli pandud. Küll vahel hakkas suu vett jooksuma, kui nägin, kuidas minu

kõrval pingil taluperemehe poeg sõi rasvast suitsuliha leivaga, ise närisin karaskit.

Sõjasügisel, kui koolimaja oli sõjaväe käsutuses, algas õppetöö alles oktoobrikuu keskpaiku. Algul oli kõigest puudu. Tinti tehti keemilise pliiatsi terast. Koolivihikuid nappis. Et liimi oli ka tollal vähe, tuli kooliõpilastel kooli viia kõnte. Koolimaja küttepuudega varustamine käis lastevanemate ja õpilastega.

Kui viiendasse klassi läksin, kasvas meil õpilaste arv tunduvalt. Kooli ümbruskonnast tuli 4kl. koolidest (Koke, Jaanimäe, Sänna) õpilasi juurde. See lõi meie koolis viienda klassi suu-

reks ja segaseks. Uue aastani oli sekeldust ja saginat, enne kui õppetöö õige rütmi sisse sai.

Olin seitsmendas klassis, kui toimusid 25. märtsi sündmused. Kuna elas in Rõuge Valla Täitevkomitee läheduses, siis nägin küüditamise toimingut kõike pealt. See oli rohkem kui õudne. Kui kooli läksin, oli ka minu ees Aino pink tühi, temagi oli küüditamise ohver.

Soovin, et praegused noored, kellel õppimistingimused Rõuges on igati avarad, pürgiksid edasi õppima. Ja kel on soovi ning kodukohatunnet, tuleks Rõugesse tagasi, et kaasa aidata Rõuge elu edasiarendamisele.

HELDUR LUÜTSEPP,
Rõuge Küla Täitevkomitee
esimees